Ovidiu Bufnila

Asia rătăcită

Şi ce dacă i-am avertizat prin WorldNet? Ce dacă n-au învăţat nimic din felul în care au dispărut America, Europa şi Africa?! S-au rătăcit asiaticii. Pricoliciul de la Arsenal ne-a spus că s-ar fi pierdut Asia în spiritul lui Buddha. Buddha? ne-am mirat noi. Oare despre ce vorbea aşa, în dodii, pricoliciul? Ce mai pusese el la cale? Asia se rătăcise în propria ei penumbră. Gata, nu mai era acolo unde fusese de secole. Se dusese ca un fum. Printre elefanţii albi, printre arborii de cauciuc, printre grămezile de jetoane aurii din cazinoul birmanez, pe cărările de nepătruns ale junglei, se rătăcise în ea însăşi. Da, Asia se consumase pe sine. Se epuizase. Se pierduse în propriul ei imaginar. Aglaia Protopopescu m-a sunat şi-a plîns o oră întreagă la telefon. Ne-am dus cu toţii la capătul digului să aruncăm coroane de flori pentru Mao, pentru tigrii asiatici, pentru împăratul Japoniei, pentru Toranaga şi pentru călugării din Shambala. Stăteam aşa pe digul înspumat şi priveam cum se întinde Oceanul Planetar. Cum apele lui şterg mările, Marea Mediterană, Marea Neagră, Marea Caspică, Marea Japoniei. Din valuri ieşeau balene vărgate care fluierau îndrăcite, ţîşneau peşti zburători vopsiţi în toate culorile curcubeului şi o grămadă de sirene cu nişte ţîţe mari şi obraznice. Burgulis, pălărierul, a încercat să prindă una, dar l-a înşfăcat o caracatiţă mare cît clopotul din Beauburg. Gershwin, ceasornicarul, a încercat să pună mîna pe un cal-de-mare, dar l-a tîrît la fund un rechin regal. În sfîrşit, Elvira Popescu a ţinut o conferinţă despre rolul istoric ce ne revenea în noua conjunctură. Nici n-a terminat bine, cînd o veste cutremurătoare s-a împrăştiat prin Adamville. Australia, Antarctica şi Oceania dispăruseră şi ele. Ca un fum. Isteria a cuprins întregul Adamville, într-o clipită. Guvernatorul a fost spînzurat cît ai zice peşte. Mulţimile au devastat magazinele, iar o mie de nebuni şi-au pus capăt zilelor convinşi că după moarte vor fi salvaţi de o navă extraterestră. Măcelul a ţinut pînă în zori. Cînd nu s-a mai auzit nici o împuşcătură şi nici glasul agoniei, am zărit-o pe Aglaia Protopopescu umblînd hai-hui prin grădina publică. Avea rochia plină de sînge şi o privire rătăcită. Mi-a spus că în afară de noi doi n-a mai rămas nimeni în viaţă în întregul Adamville. Tu eşti Eva, iar eu sînt Adam, i-am spus, zîmbind ticălos. Aglaia Protopopescu nici n-a vrut să audă. S-a aruncat în apele mării. Eu m-am urcat într-un cuter şi-am străbătut Oceanul Planetar în lung şi-n lat. Nu-mi venea să cred că sînt singurul supravieţuitor de pe planeta Pămînt, să mor dacă vă mint! Nici nu ştiu cît am navigat aşa, fără rost. Într-o bună zi m-am întîlnit cu un spirit care s-a întrupat într-un albatros. Albatrosul s-a aşezat pe bastonul de la prova şi-a vrut să stea la taclale cu mine. Şi-a bătut joc de rasa umană şi mi-a zis că toţi oamenii au fost nişte fraieri şi nişte proşti, de s-au sfîrşit aşa. Eu m-am enervat foarte tare şi-am pocnit zdravăn albatrosul cu o vîslă pînă cînd şi-a dat obştescul sfîrşit.